

DE LAATSTE AVONDRIJ VAN TRAM 4

DE LAATSTE AVONDRIT VAN TRAM 4

Bert Van Haert

Voorwoord

U leest thans het voorwoord van het boek 'De laatste avondrit van tram 4'. Naast de sociaal-maatschappelijke betekenis van het op waar gebeurde feiten gebaseerde verhaal, is vooral de relevantie van dit literaire pareltje, van een ongezien belang. Dit boek is een mijlpaal in de geschiedenis van de literatuur, en dat wordt niet door iedereen gesmaakt. Dat mocht ik aan den lijve ondervinden.

De gesloten schrijverswereld daverde op zijn grondvesten, toen de gevestigde waarden van het literaire gild, lucht kregen van de productie van dit spraakmakende boek, dat bepalend zal zijn voor de literaire evolutie van de volgende twee eeuwen.

Alle tegenwerking, sabotage en bedreigingen ten spijt, heb ik, in het grootste geheim, met de angst op het lijf en met enkel mijn PC als gezelschap, bij nacht en ontij doorgewerkt om dit meesterwerk te voltooien, dat de schrijfsels van alle andere, grote hedendaagse namen uit de literatuur, moet en zàl doen vergeten.

Een woord van dank

Aan mijn avant-gardistische vriendenkring, voor de vele zinloze gesprekken en discussies over NIETS, die onze vervelende, ochtendlijke treinreizen, iets draaglijker maken.

Aan Meryem, om me inzicht te geven in de Midden-Oosten- en Groot-Ottomaanse problematiek en voor het dynamische portretwerk, gemaakt tussen twee plaspauzes door, dat thans de achterflap van dit boek siert.

Aan Bram, voor de objectieve nalezingen en de vele pinten die ik nog van hem tegoed heb.

Aan Peter, omdat hij me met plezier en geheel gratis uitnodigt in zijn nieuwe appartement in Thailand en bovendien de vliegreis nog betaalt ook.

Aan Dirk, die ik, net als Frank, sinds kort ook 'môtje' mag noemen en met wie ik, bij mijn pensionering, een bekende Antwerpse radiozender overneem.

Aan Maria, die het al meer dan veertien jaar uitzingt met een half-psychoïatrische patiënt, die van het ene zotte idee na het andere bevalt.

Aan de diep betreurde Britse koningin Victoria, die het vrouwelijke orgasme –of het uitblijven daarvan– bespreekbaar maakte bij alle lagen van de bevolking.

En natuurlijk aan Agnetha, Björn, Benny en Anni-Frid van ABBA, omdat ze in 1974 het songfestival wonnen.

Schrijver: Bert Van Haert

Coverontwerp: Bert Van Haert / Meryem Car

ISBN: 9789463183888

© Bert Van Haert

Omdat ik toch niet wist van welk hout pijlen te maken en het beu was op straat bejaarden te beroven van hun geld en juwelen, koos ik resoluut voor een carrièrewending. De jarenlange straatschuimerij had me geen windeieren gelegd. Mijn oude dag was weliswaar verzekerd, maar de zakelijke microbe in me, gepaard gaande met een ongebreidelde geldhonger en mijn persoonlijke zoektocht naar roem en eer, brachten me tot een drastisch besluit : ik werd investeerder. Noem het gerust een waardeloze vorm van sociaal engagement, maar ik blijf er heilig van overtuigd dat iedereen met een goed plan een kans moet krijgen om creatieve ideeën uit te werken en er nog poen aan te verdienen ook. Op voorwaarde dat ik er in alle bescheidenheid zelf beter van word natuurlijk. Eén van die 'creatieve' geesten waarin ik gaandeweg ben gaan geloven is mijn vage kennis Kalemba Deluna, een homoseksueel die in het dagelijkse leven ook nog eens een werkloze Angolees blijkt te zijn. Ik vroeg hem eens op de man af, hoe het komt dat werklozen toch zo stinken in de zomer. "Komt dat door het zweten ?". "Bijlange niet", antwoordde hij, "want in de winter stinken we even hard". "Dat is trouwens ook de reden waarom we niet werken", verduidelijkte hij, "want dan zweten we en wordt onze aanwezigheid haast ondraaglijk". Mensen denken dus ten onrechte dat werklozen lui zijn, concludeerde ik en ik ben nochtans niet erg naïef. "Maar goed, ik heb eindelijk besloten met mijn leven wat te gaan doen", verbaasde Kalemba me. "Oh ja, wat ben je dan wel van plan, verdomde nicht, die je bent ?", vroeg ik. "Wel, samen met mijn gehandicapte Somalische vriend, ga ik een imagooverlagende nachtwinkel opstarten in het landelijke Denderveldeke, want de boerenbevolking daar snakt wellicht na dagen van hard labeur op de velden naar wat nachtelijk vertier in de vorm van goedkope Whisky of

pakweg, daklozen-pils. Bovendien is de verkoop van zogenaamde namaaksigaretten, zonder geldige taksband en pakken vervallen chips uit de containers van de nabijgelegen supermarkt, een lucratieve bezigheid. Neem maar van mij aan dat ik hierover nagedacht heb, qua marketing kan mijn aanpak tellen. Ze hebben daar in dat gehucht immers nog nooit een knappe zwarte man van nabij gezien, laat staan een zwarte die dan ook nog eens met overtuiging verwijfd is !”. “Denk je dat ze daar mannenliefde accepteren ?”, vroeg ik. “Wees daar maar zeker van”, antwoordde hij, “Denderveldeke is één van de meest gay-vriendelijke gemeenten van Vlaanderen en bovendien kandidaat om volgend jaar de ‘Gay-Pride’ te organiseren”. “Antwerpen en Brussel zijn bij deze gewaarschuwd, de toeristische boost van het evenement zou zich weleens kunnen verplaatsen en mijn nachtwinkel wordt dan vast en zeker het epicentrum van het gebeuren”. “Kan Denderveldeke zoveel duizenden bezoekers wel aan ?”, vroeg ik. “Deze fijne gemeente herbergt liefst 200.000 varkens, 123.456 koeien en ontelbaar veel pluimvee, dus 100.000 flikkers meer of minder, zullen nu ook het verschil niet maken”. “Bovendien kunnen die kippen en kalkoenen daar nog van pas komen, in de wetenschap dat wij mietjes, graag wat veren in ons hol steken”. “Mijn aars is zelfs reeds voldoende opgerekt om er een hele kip in te duwen”, ging hij verder, niet verstoken van enige trots omtrent de elasticiteit van zijn veel gebruikte sluitspier. Wat die marketing betrof, had hij een punt natuurlijk en ik begon geïnteresseerd te geraken. “Zin om te investeren in mijn project, want met de uitkering van mijn vriend en mijn stempelgeld is het toch wel een beetje krap rondkomen ?”, vroeg hij op brutale wijze, eigen aan een werkschuwe Angolees. “Wel”, zei ik, “eigenlijk wil ik, nu ik nog maar

een goede 18 jaar van mijn pensioen verwijderd ben, niet teveel risico's meer nemen, maar met zo'n Gay-pride in het vooruitzicht, begint het toch wat te kriebelen". "Waar kriebelt het ?", vroeg Kalemba, terwijl hij begerig met zijn tong, zijn bovenlip likte. " Dadelijk aan je neus, als ik er mijn vuist tegenaan beuk", zei ik. De Afrikaan zweeg en staarde me angstig aan. Hij wist immers beter dan wie ook, dat mijn reputatie van notoire vechtersbaas niet uit de lucht was komen vallen. Op dat moment kwam zijn invalide vriend in zijn rolstoel het kraakpand binnen gereden en zwaaiend met zijn kromme, dunne en te korte, verkrampde armen, riep hij : "Mijn asielaanvraag is voor de zesde keer afgewezen. Ik ben radeloos". "Ga toch aan je lul rukken, vuile gelukszoeker", snauwde ik hem toe. "Nooit !", zei Kalemba fanatiek. "Als er iemand aan die Somalische mongool zijn lul rukt, dan ben ik het". "Kan ik je in vertrouwen nemen ?", vroeg hij. "Zoals je ziet is aan die mismaakte voddendaal geen enkel onderdeel nog goed. Maar dat heeft hij enkel en alleen aan zichzelf te danken. Geen medelijden dus. Mijnheer was in een vorig leven SM-liefhebber en door altijd de grenzen op te zoeken is hij in die rolstoel beland. Wie laat er zich nu pekelen als een haring en met een plastic zak over het hoofd getrokken van het viaduct van Vilvoorde smijten ? Van dat soort zaken krijgen die zweepjesmensen dus een kick. Begrijpen wie kan en ik kan er natuurlijk financieel voor opdraaien. Eigenlijk hadden ze hem voor zijn geboorte moeten aborteren, maar in Somalië, weten ze zelfs niet eens wat een echografie is. Maar goed, de enige reden waarom die kluchtzanger hier nog bij me zit, is omdat hij een pik heeft van 38 centimeter, en dan heb je hem nog niet in erectie gezien". "Welaan, dat interesseert me niet , maar ik zal een kleine investering in die zaak van jullie doen", zei ik. "Ik heb het dan over wat kleingeld, zo'n 300.000 euro,

want zoals ik al aangaf ; géén risico's meer". "Daar zullen we vast onze openingstaks van kunnen betalen, denk ik, want waarschijnlijk is die wel wat goedkoper dan in Antwerpen, waar ze de meerwaarde van zo'n imagooverlagende winkel niet inzien en daarmee binnenkort voorgoed de Gay-pride uit het stadsbeeld zien verdwijnen !", zei Kalemba.

's Anderendaags om half zes in de ochtend, wordt er bij me aangebeld. Ik open voorzichtig de voordeur en wie staat daar ? Jawel, mijn gabber, de Angolese homo Kalemba Deluna ! "Godverdomde poot", begroet ik hem op warme, hartelijke wijze, "wat doe jij hier op dit ontielijke uur ?". "Mijnheer Bart", zei hij, terwijl hij zijn meest aanstekelijke glimlach bovenhaalde, "als goede en betrouwbare vriend kom ik je mijn grote geheim verklappen". Die rotzak komt natuurlijk zijn 300.000 euro halen om de openingstaks van die imagooverlagende winkel in Denderveldeke te betalen, ging het meteen door mijn hoofd. "Denk vooral niet dat ik die 300.000 euro kom halen, zoals eerder afgesproken", sloeg hij me met verstomming, "want eigenlijk heb ik die helemaal niet nodig !" "Integendeel", ging hij verder, "ik heb besloten uit de anonimiteit te treden en terug in de showbizz te gaan". "Terug ?" vroeg ik, terwijl ik bij mezelf dacht ; wat slaat die circusclown nou weer uit zijn kloten ? "Zegt de datum 25 juni 2009 jou iets ?" vroeg hij. "Natuurlijk niet, verwaande flikker, wat zou 25 juni 2009 mij nou moeten zeggen ?", antwoordde ik, redelijk gepikeerd, terwijl ik onophoudelijk geeuwde en met gebalde vuisten rond mijn vermoeide ogen wreef. "Het is de sterfdatum van Michael Jackson", zei hij, "althans is het op die datum dat hij zijn dood in scène heeft gezet, net als Elvis Presley dat deed, 30 jaar eerder". "Goed" zei ik, "dat Elvis onderdook en uitweek

naar ons land om een frituur uit te baten in Kontich-Kazerne, weet nagenoeg iedereen. Nochtans was het een goed bewaard geheim, tot de King op 31 mei 2001, op 66-jarige leeftijd het leven liet bij een motorongeluk op de afrit van de E19 ter hoogte van Mechelen-Noord". "Je bent verdorie goed op de hoogte", antwoordde Kalemba "en dat is nu net de reden waarom ik met mijn grote geheim bij jou terechtkom". "Mijnheer Bart" zei hij op hautaine toon, "ik heb je voorgelogen, ik ben namelijk helemaal geen werkloze Angolees, ik ben Michael Jackson". "Verklaar !", brulde ik, vervuld van ongeloof, walging en teleurstelling. "Zoals je weet kwam ik in de States in nauwe schoentjes door mijn vermeende pedofiele neigingen en er moest dus iets gebeuren. Ik besloot mijn dood te enceneren en onder te duiken in België. Al in 2004 begon ik cursussen Nederlands te volgen bij een privéleraar, maar omdat ik niet van de slimste ben, spreek ik het nu nog steeds erg gebrekkig". "Waardoor je niet geïntegreerd geraakt en hier blijft rondhangen als een vorte loser die van onze sociale welvaart profiteert en parasiteert op de kap van de hardwerkende Vlaming", onderbrak ik hem. "Dat klopt", antwoordde hij, met een trotse blik in zijn ogen. "Maar dat is binnenkort geschiedenis, want de showbizz lonkt en met mijn ervaring haal ik straks de poen met bakken binnen". "Je merkt dat ik terug helemaal zwart ben geworden en dat komt doordat ik al 6 jaar geen bleekmiddelinjecties meer krijg en er dus geen hond aan zal denken dat ik Jackson, King of Pop himself ben". Demonstratief deed hij een moon-walk bij me in de woonkamer en eerlijk gezegd ; ik was zwaar onder de indruk. Dit verhaal zou wel eens waar kunnen zijn en dan zat Michael Jackson zelve nú in MIJN woning. Stel je voor ! "Hoe zit dat dan met dat pedofilie-gedoe ?", vroeg ik op dreigende toon. "Daar is geen reet van aan. Het was Lisa-

Marie Presley die me erin wou luizen, nadat ze erachter was gekomen dat ik eigenlijk een fervent bedrijver van de mannenliefde ben. Ze kon niet langer leven met de gedachte dat haar kittelaar niet tot zesmaal per dag toe, door mij zou worden gestimuleerd en de orgasmes voor de rest van haar zinloze bestaan, achterwege zouden blijven”, poneerde hij zijn stelling. “Het was later, toen ze tot inkeer kwam en een wielerliefhebber ontmoet had, die haar elke avond haast bewusteloos befte, ook haar idee om me naar België te laten verkassen. Ze was hier immers vele keren – anoniem- op bezoek geweest bij haar vader...”. “Dus een janolle ben je wel ?” vroeg ik, want ik wist niet goed meer wat ik nu wel of niet moest geloven. “Uiteraard” zei hij, “ken jij één zanger of presentator die geen nicht is, om van de kappers nog maar te zwijgen ?”. “Heu, eigenlijk niet”, gaf ik schoorvoetend toe. “Die relatie met mijn zwaar gehandicapte Somaliër past natuurlijk ook helemaal in dat onderduikplaatje want niemand zou toch een groot artiest als ik ervan verdenken op te trekken met een inferieure gebrekkelijke ?” “OK”, zei ik, “dit moet ik toch even verwerken. Geef me de tijd om alles op een rijtje te zetten want als ik het goed begrijp verlang je van mij een duw in de rug om terug te keren op het podium en als jouw manager mee te genieten van het onvoorstelbare fortuin dat op ons afkomt.” “Dat heb je goed begrepen”, antwoordde hij en de maxiversie van ‘Thriller’ neuriënde, verliet hij mijn nederige woning. “Tot volgende week, vriend Kalemba !”, riep ik hem na. Hij draaide zich om en fluisterde op samenzweerderige toon : “Zeg maar Michael” ... Nu moet ik zeggen dat die nicherige stempelaar wel perfect weet wie hij moet aanspreken voor dit soort projecten. Het is immers zo dat ik jarenlang de beste contacten onderhield in de showbusiness, in zoverre dat ik zelfs de te vroeg overleden zangers Joe Cocker en

Demis Roussos nog eens persoonlijk ontmoet heb. Cocker was waarlijk een monument, bij leven al. Eind jaren 80 van vorige eeuw, liep ik hem tegen het lijf op het folklorefestival van Schoten, waar hij anoniem en met valse snor op gekleefd, aanwezig was. Hij kwam daar pleiten om de Duitse charmezanger Helmut Kaltenbucht te laten deelnemen aan de traditionele schlageravond. Kaltenbucht was al langer een relatief goede vriend van me –we speelden samen met de duiven op de halve fonden zo ben ik dan met Cocker in contact gekomen. Dat je de getalenteerde Helmut Kaltenbucht niet kent, verbaast me niets. De man haalde nooit de radio, enkel en alleen omdat zijn prachtige melodieën gepaard gingen met wat men nogal ‘expliciete teksten’ placht te noemen. Als de moffen niet zo preuts waren geweest, dan was 'Heutenabend steck Ich mein Schwanz in Ihre fotze’, wellicht een wereldhit geweest. Maar ja, het kan verkeren, zei ik, en niet Bredero. Om een lang verhaal kort te maken ; Kaltenbucht maakte gedesillusioneerd van zijn hobby zijn beroep, namelijk de ‘numismatiek’. Daardoor kwam hij met veel waardeloos kleingeld in aanraking en liep hij door een kleine onvoorzichtigheid bij het tellen, de ziekte van Wilson op. Een zogenaamde koperstapelingsziekte, waarbij het koperuitscheidingsmechanisme van de lever faalt en je een lui oog oploopt. Om nog van de wijnvlekken in zijn gezicht te zwijgen... Hij overleefde dit euvel ternauwernood, maar door symptomen als verstramde spieren in de ledematen en de kolder in de kop door een gebrek aan doorstromend bloed, wat een zuurstoftekort veroorzaakt, zou hij nooit meer met de duiven kunnen spelen en daar eindigde onze vriendschap, want de wereld van de duivenmelkerij is hard en genadeloos, zoals bekend. Hoe het nu met ‘der Helmut’ gaat, weet ik niet en eigenlijk interesseert het me geen kloten. Met Demis

Roussos is het echter een heel ander verhaal. Jarenlang werkte ik mee aan de jaarlijkse benefiet ten nadele van chronische epileptici. Die vond altijd plaats in een parochiezaal in Kemzeke bij Stekene en hoofdact was steeds Demis, die met zijn zoetgevooisde stem het talrijk opgekomen publiek in vervoering en extase bracht. Het evenement was eigenlijk een uniek concept. Er werden 10 epileptici op een podium gezet en het publiek mocht die patiënten dan zenuwachtig maken, tot ze een aanval van vallende ziekte kregen en van dat podium stuikten. Er werd dan veel geld verwed onder het publiek, want de kunst was te voorspellen, wanneer de eerste tegen de grond zou gaan en wie dat was. Je kon de deelnemers identificeren aan het rugnummer dat ze droegen. Er waren dan natuurlijk bonussen voor de juiste volgorde, waarin die ziekelijken neer zouden gaan. En je kon ook een joker inzetten, op wie er het meeste schuim op de lippen zou produceren. Ik heb die benefiet tweemaal gewonnen en zelfs één keer de schuimbonus, toen nog 'kwijlbonus' geheten. Met het fortuin dat ik er aan overhield heb ik toen een hoerenkot gekocht, met hoer en alles erbij, maar dat bleek niet de beste investering te zijn geweest. Weet je, dat is zoals een cafébaas die niet van de tapkraan kan blijven. Als je de kat bij de melk zet... Bovendien heb ik me blauw betaald aan logopedisten om die stotterende lichtekooi van haar spraakgebrek af te helpen. Prijsafspraken maken met de klant zat er echt niet in, tegen de tijd dat ze één en ander had verduidelijkt, hing diens zootje allang terug richting aardkern te staren of was de onderbroek al vanzelf bevestigd, gratis en voor niets. Maar goed, om een lang verhaal kort te maken ; die logopedist heeft haar van dat stotteren afgeholpen, maar in plaats daarvan is ze beginnen lispelen op de meest uiteenlopende medeklinkers. Zo sprak ze bijvoorbeeld een

eenvoudig alledaags woord als 'arrondissementscommissaris' uit als 'allondiffemenfcommiffalif'. De benefiet stierf net als de deelnemers en Demis Roussos een stille dood, mijn geld verdween als sneeuw voor de zon, de hoer trouwde met een recidiverende potloodventer en samen begonnen ze een zaak in Aziatische militaria. Het is in die tijd dat ik ben beginnen geloven dat er met uitname van mezelf, eigenlijk geen normale mensen rondlopen, zeker nadat ik vernam dat die potloodventer aan dyslexie leed. Nu zal je zeggen ; daar kan die vent toch niks aan doen, maar dan maak je je er toch wel erg makkelijk vanaf. Als je die lijn doortrekt dan kunnen mensen er straks ook niet aan doen dat ze psychopatische neigingen hebben, zoals een Stalin of een Hitler en miljoenen medemensen in dood en verderf storten. We moeten rationeel leren omgaan met die dingen, willen we de mensheid redden van de ondergang en een vreedzame samenleving creëren. Gelukkig zijn er nog mensen zoals ik, met het hart op de juiste plaats en een sterk sociaal engagement. Als het niet was dat ik zulke verschrikkelijke zweetvoeten had, ik zou zowaar geitenwollen sokken dragen !

Ik trapte de voordeur van het kraakpand uit haar hengsels en brulde in de inkomhal “Waar zit dat stuk vreten, ik maak hem kapot !” “Mijnheer Bart ?” klonk het aarzelend, ergens bovenaan de trap. Het was die invalide Somalische rukker die er mij vanuit zijn rolstoel op attent maakte dat ‘vriend’ Kalemba niet thuis was en dat hij bij god niet wist waar die dopper uithing. Nochtans had hij wel wat vermoedens, het zou immers niet de eerste keer zijn dat de Angolees hem midden in de week zomaar bedroog met één of andere langharige schooier of een travestiet met hormonentieten. Ik nam me dan maar voor om de Somaliër wat uit te horen over de leugenachtige praktijken van Kalemba, die zich gedurende korte tijd uitgaf voor de ondergedoken Michael Jackson maar al bij het eerste optreden volledig door de mand was gevallen. Met het oog op de grote concertzalen en de bijhorende fortuinen had ik als manager een try-out versierd in het kruitmagazijn van Lillo-dorp waar bleek dat die eikel zo vals zingt als een in zijn zak getrapte Javaanse struisvogel. Om de dingen wat sneller te laten gaan had ik alvast een zanginstallatie en een heel koperensemble gekocht. Kostprijs 450.000 euro, die toch maar netjes bovenop die 300.000 euro van die imagoverlagende nachtwinkel zouden komen. De afspraak was immers, dat ‘Michael’ er dan toch die winkel zou bijnemen als zelfstandig bijberoep. Achter gesloten deuren zou hij ook –tegen betaling- de 38 centimeter lange pik van zijn mongolenvriendje pijpen voor de ogen van de geïnteresseerde achterlijke boeren van Denderveldeke en omstreken. Nu gaat het mij natuurlijk niet om dat beetje